

Nationaløkonomisk Forening.

Vestindiske Forhold.

I Foreningens Møde Tirsdagen d. 24. Januar holdt Overdommer *Rosenstand* et Foredrag over «*nogle vestindiske Forhold*». Vi meddele her et Résumé af dette Foredrag.

.... Den almindelige Opfattelse i Danmark — ytrede Foredragsholderen — synes at være den, at vore vestindiske Øer ere en Plage, som det er bedst at blive fri for. Man synes ikke at kunne se, at de i nogen Retning kunne gavne os; men derimod kunne de — mener man — volde os allehaande Fortrædeligheder, og deres økonomiske Betydning antages kun at være den, at de suge og tære paa Statskassen til Fordel og Fornøjelse for nogle Udlændinge, der ikke engang sige Tak. Denne Opfattelses Rigtighed bestred Taleren.

Med den gamle koloniale Politik har man brudt; — men en Levning af den er dog tilbage. Thi hvormeget man end siger, at man helt har brudt med den gammel-dags Kolonialpolitik, der slet ikke vilde tillægge Kolonier anden Betydning end en økonomisk, kan man dog ikke ret komme bort fra den Tanke, at det dog var i sin Orden, om saadanne Etablissementer gav en lille Indtægt. En Levning af denne kolonialpolitiske Opfattelse ses i en lille Lov, der hvert Aar forelægges Rigsdagen, om Eftergivelse af Koloniernes Bidrag til de almindelige Statsfornödenheder. Da man i 1863 brød med det gamle Forhold og indrettede

Øernes fremtidige Husholdning, kunde man ikke komme bort fra den Tanke, at Øerne skulde afgive deres Overskud, og det fastsattes, at for de næste ti Aar skulde St. Thomas afgive 28,000 Dollars aarlig. Overskudet havde i de sidste Aar været noget større, men St. Croix havde givet Underbalance, saa at Staten kun havde haft de 28,000 Dollars, og dem vilde man beholde. Man fandt saa paa, da man ikke godt kunde vedgaa, at det ligefrem var Overskuddet, som man vilde have, at sige, at det var Øernes Bidrag til de almindelige Statsfornödenheder; særlig blev nævnt Civilisten (Apanagerne) og Marinen som de Begreber, der laa den koloniale Forstand mindst fjernt. St. Croix skulde intet «Bidrag» — Tribut kaldes det derude — give, da Øen intet Overskud havde givet, — saa lidt i alt Fald, at man ikke vilde have det hverken som Tribut eller som Bidrag. Nu eftergives imidlertid hvert Aar ogsaa St. Thomas' Bidrag, da ogsaa denne Ø nu aarlig har Underbalance. Hvor intet er, har Kejseren tabt sin Ret. Hvis Underbalancen bliver permanent, naar Øerne hverken kunne faa større Indtægter eller gjøre Administrationsudgifterne mindre, er det klart, at deres direkte økonomiske Betydning for Danmark er et Minus. Der vil saaledes kun kunne være Tale om Tilskud til Kolonierne, ikke mere om noget Bidrag fra dem.

Ved Toldloven af 1863 bortfaldt den Beskyttelse af 50 Cents per 100 Pund, som St. Croix Sukker hidtil havde nydt; Øerne blev i Forhold til Danmark fremmed Toldgebet, og Danmark stillede sig overfor dem, ligesom andre Lande have stillet sig overfor deres Kolonier. Gjennem hin Beskyttelse havde Planterne indvundet mindst 50,000 Dollars om Aaret, og Bortfaldet heraf mærkedes selvfølgelig haardt. Da Øernes Salg til Amerika i 1867 var paa Bane, var Tanken om, at St. Croix kunde blive optaget i det amerikanske Toldterritorium, det oplivende Element, der stemte Gemytterne for Salget. Hvorledes den endelige Ordning i dette Punkt vilde være bleven, er vel uvist, og det er muligt, at Amerika, naar Øerne først vare

blevne dets, vilde have opfundet en anden Stilling for dem end den at være «Territorium»; man kunde jo kalde dem «Kolonier», og var saa ikke bundet til nogen given Stilling, da Amerika ikke tidligere havde Kolonier (jfr. Amerikas Traktat med Sandwichs-Øerne).

En indirekte økonomisk Betydning har Besiddelsen af Øerne dog sikkert; de støtte maaske vor Handel og Skibsfart. Maaske er det en Følelse, Taleren har bragt med sig fra et mangeaarigt Ophold i Vestindien, at St. Thomas giver Danmarks Navn en vis Prestige derude, og Øen er fremdeles Knudepunktet, Centralstationen i den Del af Vestindien; der samle sig Alverdens Skibe for at finde Fragt til og fra de forskjellige Steder; de føre St. Thomæ og dermed Danmarks Navn med sig, og det tør siges, at i den Kant af Verden er Danmark bedre kjendt gjennem St. Thomas end gjennem sig selv. Enhver véd, at St. Thomas er en dansk Ø, en af de ypperligst administrerede af de vestindiske Øer, og dette kan ikke være uden stor økonomisk Betydning for Danmark. For en Vestindianer er det haardt at høre, hvad der blev sagt i Rigsdagen, at Danmark helst maatte abandonnere St. Thomas, den verdensberømte Havn, og St. Croix, en af de frugtbareste og bedst dyrkede Øer. Man taler, hver Gang der er en Udstilling eller et internationalt Møde, om at Danmark bør bringe sig i Erintring — St. Thomas holder Danmark i vedvarende Erintring og støtter det ved sin hele internationale Stilling. Ingen anden Stat vilde det falde ind at tale om et Tab, fordi den skulde lønne en Repræsentant for Statsmagten derude, holde Krigsskibe eller Militær. St. Thomas har ganske vist tabt endel i de senere Aar paa Grund af den direkte Dampskibsforbindelse og efter at de andre Øer have faaet direkte Handelsforbindelse; men den er dog Midtpunktet i Vestindien og for Omsætningen der, og vil mægtigt kunne hæve sig, naar Panama-Kanalen kommer i Stand.

Hvad St. Croix angaar, ser det, naar man gaar efter de saakaldte ufejlbarlige Tal, fortvivlet ud. I det nærmeste

Par Aar efter Koloniallovens Ikrafttræden, 1865, saa det vel ikke saa ilde ud; Indtægten var c. 190,000 Dollars og Udgiften c. 180 à 185,000 Dollars; men saa kom, samtidig med Salgsperioden, Orkan- og Jordskjælvsperioden, et Par Aars daarlig Høst etc. Det store Aar 1871 med sine 16,000 Fade bragte imidlertid alt i Orden. Se vi nu paa de sidste Aar, finde vi en stor Underbalance. Indtægt og Udgift udgjorde omtrentlig:

	Indt.	Udg.
1878—79:	170,000.	220,000.
1879—80:	159,000.	196,000.
1880—81:	150,000.	240,000.
1881—82:	159 000.	235,000.

Efter disse Tal — for de to første Finansaars Vedkommende tagne af Regnskaberne, for de to sidstes af Budgetterne — synes det at blive værre og værre. Dette Forhold kan dog ikke antages at ville være permanent. De syv Aar 1872—78 vare sande ægyptiske Aar, elendige Aar, hvis Mage næppe kjendes i Øernes Historie. Tørvejr og atter Tørvejr det ene Aar efter det andet, saa at i intet af Aarene Høsten naaede en Middelhøst, men undertiden sank til det Halve eller endnu lavere. Da der saa endelig i Efteraaret 1878 stod en glimrende Høst, en Høst lig den fra 1871, paa Marken, kom Oprøret, og i syv Ottendedele af Landet blev paa de fleste og bedste Plantager Værkerne afbrændte, Høsten kunde ikke aftages og behandles, ogsaa det næste Aars blev ødelagt, og Virkningerne sporedes lige til 1881. Hertil kom, at Centralfaktoriet, for at bruge en mild Betegnelse, viste sig at være højst uheldigt anlagt. Saa lidet kunde det gjøre Fyldest, at alle de Plantager, der laa paa dets Gebet, og som efter Planen skulde have haft hele deres Høst forarbejdet i Faktoriet, maatte bygge deres afbrændte Værker op igjen, — paa en nær, der ingen Penge kunde faa, og som, skjønt den nominelt havde en Ejer, drevs for Statskassens Regning.

Af den forannævnte store Underbalance gaa 45,000 til Forretning og Afbetaling af Faktoriets Gjæld; hvis altsaa dette kommer sig, hvad almindelig antages, vil denne Del af Underbalancen forsvinde. Andre 45,000 Dollars medgaa til Militærudgifterne, der efter Oprøret ere stegne betydeligt. Naar denne Underbalance paa 90,000 Dollars bringes til at forsvinde, vil Budgettet omtrent balancere; men selv om man holder paa, at Staten ikke vil betale Militær, fordi den overhovedet ikke vil bære nogen Udgift for Øen, saa vil der, naar Øen indretter sit Militærvæsen fornuftigt, navnlig med Brug af Milits, kunne spares meget betydeligt; Udgifterne ville omtrent kunne dækkes; og man maa stadig erindre, at Øen endnu ingenlunde har gjenvundet hele sin Kraft; naar dette sker, ville Indtægterne kunne bringes op, og St. Croix vil atter svare Regning. Det er Talerens fulde Alvor, at St. Croix fremdeles vilde kunne betale sig. Kun maa man ikke medregne, hvad Statskassen har sat til som Plantageejer, thi at Statskassen altid har været Øens sletteste Planter, er bekjendt nok; havde Statens Plantager været drevne af en hvilkenksomhelst anden, vilde de have givet Overskud; men Statens Tab som Planter bør ikke komme Øen til Last. Naar Faktorisørørgsmaalet afvikles heldigt, vil Øen meget hurtigt kunne rejse sig. Et enkelt godt Aar er i Stand til at bøde paa mange slette Aar. Faa Steder have maaske en saadan Livskraft.

St. Croix er som de lignende Øer i det karaibiske Hav skudt op af Havet med den Bestemmelse at frembringe Sukker. At tænke paa at konstruere dens fremtidige Lykke paa anden Basis end Sukkerdyrkning er Fantasterier; den er for lille og ikke beskygget nok til at frembringe Kaffe i nogen Udstrækning. Daarlig Tobak kan den vel frembringe, men daarlig Tobak kan man andensteds dyrke billigere. Bomuld vil heller ikke spille en stor Rolle. At lade den gaa ud af Sukkerdyrkning er saa at sige at lade den gaa ud af Civilisationen; det véd man fra de andre Øers Historie. Naturligvis frembringer den ogsaa andre Ting, Kokusnødder, Frugter; men alt dette bliver kun

Bierhverv, der ikke kan afløse Sukkerdyrkning. Til Sukkerdyrkning henligger vel omtrent kun en Tredjedel af Arealet, og mindst en halv Gang mer benyttes til Græsgang, men Græsgangene ere af ringe Beskaffenhed, og Markedet for Kvæg er lille. Der findes for Tiden Kvægplantager, som betale sig meget ordentlig; de afsætte en Del Kreaturer, Stude og Faar til St. Thomas; men en væsenlig Del af deres Afsætning er paa selve Øen til Sukkerplantagerne, hvor der er stærkt Forbrug af Stude til Trækdyr, og blev den største Del af Øen overgivet til Kvægavl, vilde Markedet lukkes.

Sukkerdyrkning maa vistnok helst foregaa i store Bedrifter; maaske er dette endog nødvendigt, naar den ret skal lønne sig. Den ofte herskende Tørke vil for den, der dyrker Sukker i det Smaa, ofte kunne virke ødelæggende, og Udgifterne ved de smaa Bedrifter vilde blive for store. Association vil næppe kunne benyttes; Befolkningen egner sig ikke for Association imellem flere mindre Bedrifter; i Løbet af en kort Tid vil en enkelt, og da oftest en hvid Mand, kunne forstaa at trænge de Øvrige ud af Forholdet, og den store Bedrift vil atter være der. Dette staar i Forbindelse med Negerens Natur, og Grunden er ikke, at man ikke ønsker at gjøre ham til Ejendomsbesidder. Tidligere var Forholdet vel et andet: en Negers Nedsættelse paa et lille Stykke Jord var ofte kun et Paaskud for Lediggang og Plyndring. Nu lægges der ikke Negeren noget i Vejen for at erhverve sig mindre Ejendomme til Sukkerdyrkingen, og Forsøg hermed ere gjorte, men mislykkedes. En Neger havde endog en Gang opnaaet Landhusholdningsselskabets Guldmedaille; men næppe havde han opnaaet den, før han ophørte med Sukkerdyrkingen. Negeren er af Naturen ligegyldig og sorgløs. Det koster ham f. Ex. uhyre Overvindelse at gifte sig, og gjør han det, gjør han det kun for at opnaa en høj Stilling i sin Kirke; men han forlader i Almindelighed Konen, kort efter at han er bleven gift. Saa meget mere mangler han Taalmodighed til at drive en lille selvstændig Bedrift. Han betragter kun Ejendommen som et Middel til at blive fri for Arbejde; kan han ikke det,

arbejder han helst for andre, og for de Penge han lægger op herved, køber han sig helst en Ejendom i Byen. St. Croix's Fremtid kan altsaa ikke bygges paa de smaa Landbrug, men kun paa større Plantager. Oprindeligt var Sukkertilvirkningen knyttet til Plantagen; nu har man jo Faktoret. Det der skulde opnaas dermed var: 1) at Planterne kunde nedlægge deres Værker og sætte al Kraft paa Agerbruget; 2) at man fik et smukt Sukker til Konsum, ikke blot et Raaprodukt; 3) at det kunde betale sig. Disse Forudsætninger ere imidlertid hidtil bristede. Det maa dog haabes, at Forholdet vil kunne rette sig.

Irlænderne, der ikke have et godt Ord her hjemme, have dog væsentlig Del i, at St. Croix endnu er dyrket. Da Taleren for tyve Aar siden kom til Vestindien, arbejdede Irlænderne næsten kun som Forvaltere; nu have de arbejdet sig op til at blive Ejere. De fleste af dem holdt sig mærkelig godt i de syv daarlige Aar. De ere tarvelige i deres Levemaade, nøjeregnende som med sig selv saaledes ogsaa ligeoverfor Arbejderne og i alle deres Forhold. Deres Færd er præget af dygtig Vindskibelighed, og de have haft en gavnlig Betydning for Øen. Det tør ikke siges om dem, at de have udsuget deres Arbejdere, eller overhovedet været mindre liberale Arbejdsherrer end andre.

Der er næppe noget, som St. Croix er blevet angrebet mere for end dets Arbejderforhold. Navnlige har man anket over, at man her bevarede et System, der var i Modstrid med alt, hvad den civiliserede Verden betragtede som rigtigt, — et System, der krænkede den alle fri Individer efter Naturens Orden tilkommende Kontraktsfrihed, ja endog foreskrev, hvad Betaling der maatte gives, lige økonomisk ødelæggende for Arbejdsgiveren og trykkende og nedværdigende for Arbejderen. De saakaldte Arbejderregulativer af 26. Januar 1849 krævede: en fast Kontrakts-tid (Aarskontrakt), faste Arbejdstider (fem Arbejdsdage, ni Timer), en fast ensartet Betaling og at Arbejderen havde Hjem paa Plantagen. Denne Ordnings Tilstedeværelse lader sig kun forklare ved, at den har udviklet sig af Slaveriet.

Man havde set, hvad der paa de engelske Øer var kommet ud af den pludselige Overgang til den aldeles ubundne Frihed. Plantage paa Plantage gik ud af Kultur, og Negrene, der ved Emancipationen skulde have gjort Kæmpeskridt frem i Civilisationen, blev til Horder, der levede af Markens Rødder og Skovens Frugter i den fuldstændigste Naturtilstand lig Himlens Fugle. Fornuftige Plantere satte sig til selv at lave Vedtægter, som de fik en Slags Anordnings Stadfæstelse paa, og som under Gouvernør Hansens Diktatur blev formelig nedlagte i en Anordning. At de holdt sig i tredive Aar kom af, at i Grunden alle Parter befandt sig vel ved dem. Angrebene paa dem og Forsøgene paa at faa dem ændrede skyldtes ikke praktiske Hensyn, men fremkom i Civilisationens, Evropas, almen anerkjendte nationaløkonomiske Principers Navn. «Jeg vil hellere se en forsulten Neger, naar han er forsulten i Kraft af sin egen fri Vilje, end en fed Neger, der af Loven tvinges til at spise sig mæt» — sagde S—, naar man henviste til, hvor godt vore Negere havde det i Sammenligning med andre Øers.

Det maa indrømmes, at indtil 1871 forholdt Gubernementet sig altid meget konservativt ligeoverfor Tendenser til at forandre eller ophæve Regulativerne, og den samme Konservatisme har raadet hos Planterne. Man maa jo ikke overse, at Regulativerne saa at sige paa samme Tid ere Lov og Vedtægt. Der skete heller ikke Nogen Uret herved, hverken Arbejdsgiveren eller Arbejder. Ingen, der saa det gamle St. Croix's Arbejderbefolkning, fik Indtrykket af en udpint Befolkning; den var tværtimod en af de smukkeste Negerbefolkninger i Vestindien og vakte Beundring hos Fremmede. Fremfor alt glemme man ikke, hvilke «Privilegier» Hus og Hjem paa Plantagen gav Adgang til, og at Arbejderen havde sit Udkomme sikkert hele Aaret rundt, at Ejeren var nødt til at give ham Arbejde og Betaling, hvad enten han trængte til ham eller ej, — og hvad det havde at betyde, viste sig i de trange Tider. Den ensartede Betaling i de forskellige Klasser var en Ulempe; men Fejlen var tilsyneladende større end i Virkeligheden; thi det maa erindres,

hvor ensartet Arbejdet gjennemgaaende var, og i Tidernes Løb førte Praxis mange Lempelser med sig, og de dygtigere Folk fik Tillæg, saa at den faste Betaling vel mest kom til Anvendelse ligeoverfor de simpleste Arbejdere. Lignende faste Forhold findes ogsaa andetsteds; men de ere grundede paa Skik og Brug, som er de Privates Raadighed undergiven; — i Lovtvangens Begreb, i Theorien, ligger det Odiøse, ikke i Praxis: Den vindskibelige Arbejder kunde have betydelige Extraintægter (256 Coolies, der i 1868 vendte hjem, førte 12,000 Dollars opsparede Penge med sig); og her var altsaa som alle Vegne i Verden stor Forskjel mellem den Flittiges og den Dovnes Kaar; Individualiteten udslattedes ingenlunde, men kom som andetsteds til sin Ret. Ogsaa for Planterne havde de faste Bestemmelser deres Fordel: de sikrede dem navnlig Arbejdere hele Aaret rundt.

At den ny Driftsmethode med Faktorier maatte føre til en Oprykning af det gamle System, vare de fleste paa det Rene med. Faktoriet begyndte strax med ganske unødvendigt højt at overbetale Arbejderne. Overbetalingen satte Negeren i Stand til at følge sin Tilbøjelighed kun at arbejde i 3 Dage og spise Fortjenesten op i Resten af Ugen. De gamle Arbejdere, der satte Pris paa Hus og Hjem, blev vel paa Plantagerne; men de unge strømmede til Faktoriet, og der dannede sig snart en vagabonderende Befolkning, der ikke let lod sig føre tilbage under de faste Kontrakter. Plantagerne ledtes herved til ogsaa at benytte løst Arbejde, og den Løsning af Forholdet under det gamle System, som Loven havde bestemt til at indtræde om tre Aar, udviklede sig selv til en lovløs Opløsning, som Loven ikke kunde tæmme. Da Faktoriet standsede, spredte Vagabonderne sig, og en Mængde Lediggængere drev om, der dannedes et Proletariat, Elementer til Opstand, — hvad saa en ringe Anledning satte i Gang.

Den ny Tilstand betegnes ved den saakaldte «Tyendelov» af 24. Octbr. 1879. Arbejderforholdene i Vestindien have rigtignok ikke meget tilfælles med Tyendeforhold; men

man vilde, for at fjerne ethvert Minde om det Gamle, end ikke tillade Ordet «Arbejder», *laborer*; alle Unge og Gamle, Mænd og Koner, skulde herefter hædres med Titlen *Servant*, — en Karakterforfremmelse, som indeholder en underlig Mis-kjendelse af de vestindiske Forhold. Negrerne opfattede selvfølgelig den ny Titel som en Krænkelser. Halvdelen af St. Croix's Befolkning gjorde man ved den ny Lov, der indeholder en Række kuriøse Bestemmelser, til Tyende. Ved Vedtægter søgte Planterne at supplere Bestemmelserne med Hensyn til Dagløn, Arbejdstid etc. Men Forholdet maatte efter den ny Ordning's Indførelse meget løsnes, vel ikke saa meget for de Ældre, men i en udpræget Grad for de Unge, hvem man nu hvert Øjeblik ser flytte om med deres hele Bagage, ofte kun en Tamburin eller Fløjte, under Armen. Den faste Arbejderbefolkning vil snart blive aldeles utilstrækkelig; thi det er klart, at under de ny Forhold vil der forbruges et større Kvantum Arbejdere end hidtil, da Arbejderne nu ville arbejde langt mindre. Allerede under Aarskontrakternes Herredømme, og trods de forresten ikke i stor Udstrækning anvendte Straffe for Arbejdsforsømmelser, var det en Undtagelse, at en Arbejder arbejdede sine fem Dage om Ugen. Men Undtagelserne fra Arbejde ville nu blive ganske anderledes hyppige, naar Negeren kan arbejde dagevis eller ugevis; han vil følge sin Tilbøjelighed til at drive, og han kan drive den halve Uge uden at lide Nød. En Neger, som arbejder tre Dage om Ugen, er ikke erhvervsløs; det maa erindres, hvor lidt han behøver, næsten ingen Klæder, ingen Varme, ingen Lys, Husly finder han hos en Kammerat eller under et Træ, Sukkermarkerne og Frugttræerne kunne give ham en stor Del af hans Føde, saa at han endda kan have en Del af sin tre Dages Fortjeneste tilovers som Lommepege, til Tobak og Rom, — og Løsgængerlovens Bestemmelser kunne ikke bringes til Anvendelse ligeoverfor ham.

Forholdene maatte vel udvikle sig, saaledes som de gjorde, og Øen er nu undergivet de samme Vilkaar som de andre Øer, hvor der dog i flere Aar har været en Reaktion

henimod mere bundne Forhold. Det vilde være beklageligt, om St. Croix's aristokratiske pyntelige Negerbefolkning skulde afløses af en vagabonderende; men Halvdelen af Landarbejderne ere allerede Fremmede, og under de ny Forhold ville St. Croix's egne Negere for Størstedelen trække sig tilbage fra det egentlige Markarbejde.

Under disse Omstændigheder vil det blive en ligefrem Nødvendighed at ty til Immigranter. I 1863 gjordes et Forsøg med en Indforskrivning af 3 à 400 ostindiske Coolies. De vare i Begyndelsen slette Arbejdere, men de rettede sig, efter at de vare blevne vant til Forholdene. De fleste og bedste af dem led imidlertid af Hjemve, og da deres fem Aars Apprenticeship var omme, gik de tilbage med hvad de havde opsparet, ikke ubetydelige Beløb. Forsøget havde været for dyrt til at gjentages. Saa maa Kineserne vel blive de Indvandrere, som man maa stole paa, thi Negere fra de andre Øer vilde, hvad Erfaringen har lært, kun forøge den vagabonderende Befolkning. Kineserne bindes ved længere Kontrakter og forpligtes til efter Udløbet af deres Tid at aftjene hver Dag de maatte have forsømt. St. Croix har ellers haft en Del spredte Kinesere, der vare komne fra de andre Øer efter der at have udtjent. De have været meget simple Fyre til at arbejde; men naar de samles i Smaakolonier, gaar det bedre. Strænge Bestemmelser imod Rapserier — thi de smaastjæle som Ravne — ere nødvendige. Erfaringen fra de andre Øer tale ogsaa for Kineserne.

Paa de fleste af Øerne (Barbados danner her som i andre Henseender en Undtagelse) overstiger Antallet af Dødsfald Antallet af Fødsler; paa St. Croix fødes betydeligt færre end der dør. Negerbefolkningen er i stærk Tilbagegang, og en Omvæltning i de vestindiske Befolkningsforhold synes at forestaa. De engelske Negrofiler mente i sin Tid, at Negrene skulde opdrages og udvikles til at være den egentlige Kjerne i Vestindiens Befolkning. Men Erfaringen synes at skulle give en anden Lære. Som Folk betragtet have Negerne kun gjort ringe Fremskridt; Sorgløshed og

Glæde er dem for meget i Kjødet baaret, til at de skulde blive rolige, flittige og adstadige Ejendomsbesiddere. De mangle Betingelserne for at kunne bygge et Samfund, og de le ad den Tanke at kunne danne et «Folk». De ere vedblevne at være Arbejdere, og naar de overlades til sig selv, blive de til Lediggængere, og nu fortrænges de endog fra Arbejdsmarkedet. Negeren betragtet som Individ er i høj Grad perfektibel; men som Samfund betragtet er Forholdet et helt andet.

Negerstammen fortrænges og forsvinder; — men maaske der af en Blanding af Negerens varme og Evropæerens kolde Blod vil fremgaa en ny Race, som vil tage den vestlige Side af Jordkloden i Arv.

Et Spørgsmaal af Landsthingsmand Søren Pedersen om, hvad der paa St. Croix var gjort for Negrenes intellektuelle Udvikling, besvaredes af Foredragsholderen med Oplysninger om de vestindiske Landskoler og Borger-skoler, i hvilke sidste man navnlig saa mærkelige Resultater af Negrenes Perfektibilitet, og om Skoletvangen, der dog kun gjaldt paa Landet og søgtes overholdt. Til den samme Forespørgers Spørgsmaal, om Jorden ikke blev træt af den ensartede Behandling, bemærkede Foredragsholderen, at der ingen Mulighed var for Indførelsen af afvexlende Drift, og at der ikke var andet at gøre end at lade Jorden hvile, naar den trængte dertil, samt bruge kunstig Gjødning. — Sluttelig bragte Bureauchef Marius Gad, der havde ledet Forhandlingerne, Overdommer Rosenstand en Tak for hans interessante Foredrag.

Paa dette Møde optoges som nye Medlemmer:

Hr. Grosserer *Moses Melchior*,
— Vexeller *S. H. Simonsen*.